

"Een tijdelijke familie"

Daar loopt ze,
over een kaalgevreten vlakke.
De koeien zakken weg in de modder.
Haar regenlaarzen ook.

De stilte bevalt haar,
net als het geloei van de koeien.
Achter haar loopt een spoor,
het heeft al dagen niet geregend.

Haar laarzen zitten vast,
verder vooruit gaat ze niet komen.
De koeien loeien,
vanavond is het volle maan.

De koeien waren stil vannacht,
ik kon hun magen horen.
Mijn bleke huid contrasteerde,
het werd vandaag al vroeg donker.

Mama was mij niet gevolgd,
de hond niet, de paus niet.
De koeien vonden mij lief,
zijn ruwe tong likte mijn neus.

De koe vertrapte mijn spoor,
de boer riep ze naar binnen.
Alleen lag ik in de wei,

het werd vandaag al vroeg donker.

© september 2011, enn28, BasicPublishing.nl